

**R. P. Ildephonsi Peñafiel E' Societate Jesu, Quondam In
Cusquensi Collegio Sacrae Theologiae Primarij
Antecessoris ... Theologia Scholastica Naturalis**

Peñafiel, Alonso

Lugduni, M.DC.LXXIIX.

6. Aliorum Commenta diluuntur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95892](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95892)

ribus scilicet substantia completa; atqui ex communicatione essentiali, & constitutione quidditativa, & essentiali substantia completa ut sic, respectu harum differentiarum, colligitur evidenter quidditative, & essentialiter praedicari substantiam completam de illis differentiis, ac proinde illas differentias subijci quidditative, & essentialiter illi, praedicatum enim, & subiectum sunt correlativa, unde eo modo quo fuerit praedicatum est subiectum, & sic impossibile est quod aliquis conceptus praedicetur essentialiter de inferioribus, quin talia inferiora subijciantur essentialiter illi.

110 Minor illa sic probatur, quia ab omnibus illis abstrahitur substantia completa, tanquam quidditativum, & essentialiter constitutum illorum, quae essentialiter sunt substantia completa, & essentialiter conveniunt in ratione substantia completa, ut patet ex supradictis; sed differentia illa essentialiter sunt substantia completa, & conveniunt essentialiter in esse substantia completa, essentialiterque in ipsis reperitur tale praedicatum; ergo abstrahitur ab illis substantia completa, tanquam quidditativum constitutum illarum, ac proinde praedicabitur de illis essentialiter; ideo enim substantia completa praedicatur essentialiter de corpore, & spiritu, de homine, & equo, quia abstrahitur ab illis tanquam praedicatum essentialiter illorum; ergo, &c.

111 Imo nulla ratio poterit reddi, aut tribui propter quam iudicet intellectus tales differentias non esse genera, & species, siquidem per vos sunt entia completa, & ut demonstratum manet ponuntur directe in praedicamento: sed linea recta praedicamenti componitur ex generibus, & speciebus, & talis linea non componitur nisi ex illis quae directe ponuntur in ipsa: sed differentiae ponuntur in illa: ergo talis linea directe componitur ex differentiis; ergo tales differentiae sunt genera, & species.

112 Neque obstat dicere quando totum aliquod directe ponitur in praedicamento non posse directe poni partes illius: atqui differentiae sunt partes specierum: ergo non ponuntur directe in linea praedicamentali ubi directe ponuntur species compositae ex illis.

113 Non enim hoc obstat, quia etiam genus est pars speciei; & quia ex alio capite est totum seu completa entitas directe ponitur in praedicamento, ubi ponitur species quae componitur ex ipso: sed per vos licet differentiae component species, nihilominus sunt substantiae, & entia completa: ergo licet component speciem poterunt directe poni in praedicamento, ubi ponitur totum ex illis constitutum, & poterunt esse genera, & species, sicut genus licet componat speciem inhumanam est species subalterna, & simul genus.

114 Deinde, quia humanitas componit hominem, qui est directe in praedicamento, & nihilominus, quia est completa substantia essentialiter ponitur in eodem praedicamento directe, in quo ponitur homo compositum ab ipsa, ut ex dicendis quaest. sequenti videbitur; ergo similiter in nostro casu.

115 Contra secundam rationem, quam tribuit Cerna sic insurgo, & probo evidenter id, quod supra promisi, quia nihil aliud est petitio principij nisi reddere pro ratione conclusionis ipsam.

R. P. I. deph. de Penafiel, Theol. Schol. Tom. I.

conclusionem quam impugnamus vocabulis synonymis; v. g. si tu diceres clavem hanc esse enssem, & quaterem a te quare clavis est ensis, & tu diceres, quia est gladius, certe petitionem principij evidentem committeres; atqui in tua conclusionem asseris substantiam completam non transcendere differentias, etiam si doceas esse substantias completas, & interrogatus quare non transcendat illas? reddis pro ratione non transcendentiae tuam ipsam conclusionem sub alio synonymo, id est, non transcendentiam ipsam sub synonymo non inclusionis, ac si diceres ideo non transcendit, quia non includitur, quod est idem per idem explicare: ergo evidentem petitionem principij committis; nam si quaram a te, quid significet hoc verbum, non includitur in differentiis; sine dubio si rudimenta grammaticae, & Dialecticae calleas, cogeres dicere idem significare ac verbum, non transcendendo; ergo pro ratione non transcendentiae reddis ipsam non transcendentiam sub alijs vocabulis synonymis: ergo reddis pro ratione conclusionis ipsam conclusionem: ergo.

SVBSECTIO VI.

Aliorum commenta diluuntur.

Tandem aliqui neoterici respondent, dicendo in ratione accidentis nihil esse completum, quia ratio accidentis imperfecta valde est, & talis ut integre servetur in quolibet minimo accidente.

Sed contra manifeste, quia si quantitas, qualitas, &c. sunt incompleta: ergo non sunt propriae ac vere genera, nec sunt in recta linea praedicamenti. Patet consequentia, quia genera, & species, ex quibus componuntur praedicamenta necessario sunt completa in eo ordine, genera enim & species petunt necessario habere totalitatem ut respectu suorum praedicatorum, quibus intrinsece, & essentialiter constituuntur, sunt totum actuale, & respectu suorum inferiorum sunt totum potentiale, animal enim quatenus vivens sensibile, in ipso est totum actuale, & completa entitas, & idem est de homine quatenus est animal rationale; animal vero, & homo si comparantur, illud ad equum, & leonem, hic ad Petrum, & Paulum, sunt totum potentiale, de quo supra latissime disputatio de genere, de quo nullus hucusque dubitavit; sed per vos quantitas, qualitas, & cetera praedicamenta sunt accidentia omnino incompleta; ergo minime sunt genera, & species, ac proinde nulla praedicamenta ex eis componentur, & sic non dabuntur novem praedicamenta accidentium: sed solum unum praedicamentum substantiae videlicet, quae sunt manifesta absurda; ergo absurdum est id ex quo haec absurda sequuntur, videlicet docere nullum accidentis esse completum in esse accidentis.

Secundo, quasi a priori sic demonstratur haec veritas, quia solum ratio partis essentialis alicuius totius essentialis per se tollit rationem completam in eo, quod est pars talis compositi: sed sunt multa accidentia, quae non sunt partes essentialis, & per se alicuius entis per se essentialis: ergo multa accidentia sunt completa in genere accidentis: maior est certa, minor sic probatur.

V v v

522 Disp. VIII. De Antepredicamentis.

batur, nam intellectus, & voluntas in anima, relatio in vno Angelo ad alium, vbi in Christo Domino sunt vera accidentia, & non ordinantur ad componendum aliquid in genere accidentis quod sit ens per se essentialiter: ergo hæc omnia accidentia non sunt incompleta: sed completa in genere accidentis.

119 Neque obstat dicere quod componunt cum substantijs concretis, ac proinde debent esse incompleta.

120 Non enim hoc obstat, quia multa sunt accidentia quæ non componunt vt partes: sed tantum quasi terminum efficiunt proprium, v. g. actio quæ conservat Deus species sacramentales extra substantiam, non vnitur vt pars cum speciebus sacramentalibus, neque existit in illis vt in subiecto inhæfionis: sed tantum attingit illas terminative, qui modus attingendi non indicat esse incompletum in sic terminante, nam Verbum divinum terminat iure, & proprie, & intrinsece vnitur humanitati, ac per consequens componit cum illa Christum, & nihilominus Verbum divinum non est incompletum, quia non componit vt causa materialis, vel vt propria causa formalis. Et idem est de productione Angeli, quæ tantum attingit illum vt terminum, & licet constituat illum intrinsece in esse creati, nihilominus non componit vt causa materialis, vel vt propria causa formalis: ergo non est incompleta talis actio in esse accidentis prædicamentalis: ergo saltem hæc accidentia constituent prædicamenta completa, vt vera genera.

121 Urgetur amplius, quia humanitas Petri componit cum suppositualitate Petri suppositum, & nihilominus humanitas non est incompleta essentialiter: sed potius essentialiter, & per se completa, quia licet suppositum sit vnum ens per se substantiale, non tamen est vnum ens per se essentialiter, aut essentialiter eo modo quo humanitas est vnum ens per se: sed concretum quod resultat, aut componitur ex accidenti, & substantia est minus per se quam suppositum substantiale; vnde absolute potius ens per accidens ab adversarijs dicitur, quam ens per se, & certum est apud omnes non esse essentialiter vnum ens per se: ergo accidens quod componit illud non erit incompletum: sed potius completum essentialiter in esse accidentis.

122 Præterea, quia accidentia si inhaerent substantiæ non est primario vt componant aliquid per se accidens: sed potius vt mediante inhaerentia conserventur, sine qua naturaliter non possent conservari; etiam si sint completa propter dependentiam quam habent à substantia, quæ de dependentia in conservari ab alio non indicat incomplementum in eo quod sic dependet, nam Angelus est maxime completus essentialiter, & nihilominus non posset conservari sine suppositualitate propria, cui vnitur natura Angeli vt sustentetur, & conservetur, & quod magis est non posset conservari sine multis accidentibus, vt v. g. sine intellectu, voluntate, & reliquis passionibus, & proprietatibus, & quod certum est sine conservatione à Deo à qua dependet, & nihilominus talis dependentia, vel indigentia respectu substantiæ, intellectus, conservatio non arguit incomplementum in natura Angelica.

123 Ergo similiter dependentia quam habet accidens à substantia, cui vnitur vt sustentetur, &

conservetur, non arguit, nec potest indicare esse incompletum, quia talis inhaerentia ad substantiam facit id, quod substantia respectu naturæ, quia sicut substantia sustentat naturam, ita substantia cui vnitur accidens sustentat ipsum: ergo sicut vno ad substantiam non arguit incomplementum essentialiter in natura Angelica, quæ sustentatur, & conservatur à tali substantia, ita similiter vno accidentis ad substantiam nullo modo indicabit esse incompletum accidens, quia talis vno non est vnio partis ad partem per se essentialiter: sed potius vnio totius essentialiter completi in esse accidentis, imperferri tamen debilis, & tenuis ad aliud totum completum essentialiter perfectius illo, vt sustentet ipsum, & non primario, & per se vt componat cum illo.

Ratio autem à priori horum est, quia actualis 124 inhæfio, quam dicit accidens vt vnatur subiecto, solum est quidam modus formæ accidentalis, qui non complet illam essentialiter in ratione accidentis; vnde non potest dubitari, quin quantitas separata à substantia panis in Eucharistia sit accidens essentialiter completum; vnde complementum, vel incomplementum accidentis non debet venari ex inhaerentia; sed ex alijs; quæ in hunc modum explicantur à P. Suarez, qui mirifice hoc negotium explicat his verbis: Incompletum ergo accidens distinguendum est à completo, tam in concreto quam in abstracto; vtrique enim ratio potest in vtroque membro reperiri, tamen quia in abstractis concipitur (vt ita dicam) magis pura, ac præcisa ratio accidentis in eis explicandum est vtrumque membrum, facile enim deinde poterit ad concreta applicari. Completum ergo accidens dicitur, quod in ratione formæ accidentalis est integra, ac totalis formæ; incompletum vero accidens dicitur, quod habet rationem partis respectu completi. Quæ explicatio patet, tum ex proprietate terminorum, tum ex proprietate sumpta ad substantiam completam, & incompletam, quas supra hoc modo declaravimus, nam sicut substantia in suo ordine comparatur ad totum, & partem, ita, & accidens in ordine suo. Ex quo fit sicut substantia potest esse completa, vel incompleta physice, aut metaphysice, ita etiam accidens, dicitur autem accidens physice completum, quod neque est, neque ex se ordinatur vt componat per se aliud accidens, quia tunc vere habet rationem totius, seu integri accidentis.

Dico autem non debere ordinari ad componendum aliud accidens, quia licet ordinetur ad componendum cum substantia vnum compositum, hoc non tollit rationem accidentis completi, eo quod illud compositum non sit verum accidens. Adde quod licet interdum vnum accidens ordinetur ad actuandum, vel recipiendum aliud, vt v. g. potentia ad actum, & actus ad potentiam, nihilominus hoc non impedit, quin vtrumque esse possit accidens completum, quia vtrumque in ratione sua habet integram speciem, & non componit cum alio vnum per se: sed tantum per accidens. Erit ergo accidens physice incompletum est illud, quod physice componit, seu integrat aliquid accidens per se vnum, vt partes, v. g. quantitatis continuæ, quando sunt in continuo, tantum sunt incompleta accidentia; gradus etiam intensiōis eiusdem caloris potest

potest dici accidens incompletum physice, & punctum potest dici natura sua incompletum accidens. Quo fit ut idem accidens secundum diversas rationes possit dici completum & incompletum; ut communiter censetur de linea, vel superficie, nam quatenus habet propriam extensionem est quantitas completa, quatenus vero est vinculum, aut terminus alterius quantitatis censetur incompleta, & eadem qualitas inchoata, seu in gradu remisso est essentialiter completa, entitatively autem seu intensive est incompleta: motus etiam quatenus est ipsemet terminus in fieri censetur quid incompletum, tamen propterea passio subiecti seu mobilis habet completam quandam rationem accidentis, & suum constituit predicamentum.

Metaphysice dicitur accidens completum illud quod habet integram essentiam alicuius accidentis, & ideo dicendum est genera omnia quae ponuntur in linea recta, alicuius predicamenti accidentis esse accidentia completa; quod ex ipso modo concipiendi, & significandi patet, quantitas enim, calor, habitus, & similia concipiuntur, & significantur ut integrae formae accidentales, sive sub generali ratione, sive sub specifica concipiuntur, quia vel expresse, vel implicite dicunt totam formam, seu totam essentiam eius, & per modum totius in quo est magnum discrimen inter differentiam, & genus, nam differentia semper significatur per modum partis saltem quoad formale significatum eius; proprie igitur accidentia incompleta metaphysice sunt differentia accidentium, & genera si praefuse sumantur ut partes, non vero absolute sumpta.

125 Tandem, licet quantitas, & qualitas, &c. sint incompleta, minus incompleta accidentia sunt, quam inhaerentia, & quam differentia metaphysice eorum, sicut v.g. forma substantialis rationalis, licet sit incompleta, non est ita incompleta, sicut est sua unio, & sua differentia metaphysica: ergo similiter, licet quantitas, & qualitas sint incompleta accidentia, non erunt tam incompleta sicut uniones illarum, & differentia metaphysicae per quas constituuntur. Tunc sic, ab omnibus convenientibus in aliqua ratione simpliciter potest abstrahi illa ratio communis in qua conveniunt: sed quantitas, & qualitas quatenus sunt constituta per suas differentias, & in quantum distinguuntur a suis inhaerentibus, & unionibus, sunt minus incompleta accidentia, quam inhaerentia, & differentia, ac proinde conveniunt essentialiter in ratione minus incompleta, seu in accidente minus incompleto; ergo accidens minus incompletum potest abstrahi a quantitate, & qualitate, &c. sed illud est univocum, quia aequaliter participatur a quantitate, & qualitate, quod patet ex supradictis, & ex alio capite illud non transcendit differentias quantitatis, & qualitatis, quia illae differentiae non habent rationem minus incompleti quam habent quantitas, & qualitas, & accidens illud, quod abstrahitur ab illis, unde potius datur in differentijs negatio illius minoris incompleti, ex eo quod magis incompletae sint differentiae quantitatis, & qualitatis, quam ipsae; ergo tale accidens minus incompletum est genus respectu quantitatis, & qualitatis.

126 Quod efficacius urgeo, quia quantitas, & qualitas per vos sunt vera genera, licet sint accidentia incompleta, & hoc non potest esse propter aliam rationem, nisi quia sunt univoca respectu
R.P. Ideph. de Penafiel. Theol. Schol. Tom. I.

suorum inferiorum, & non transcendunt differentias eorum (ex eo quod licet sint incompleta accidentia, habent tamen minus incompleti quam differentiae earum, ac proinde non possunt praedicari formaliter de talibus differentijs; ex quo manifeste colligitur ut supra diximus, rationem superiorem non transcendere differentias inferiorum; nam si quantitas, & qualitas transcederent differentias suorum inferiorum, nullo modo essent vera genera; itaque incomplementum quantitatis, & qualitatis in esse accidentis non tollit in quantitate, & qualitate esse generis propter aliam illam rationem minus incompleti, quam habent, & non reperitur in differentijs; nam si quantitas, & qualitas tam incompleta accidentia essent, ac differentiae inferiorum, non minus praedicarentur de differentijs suorum inferiorum, quam de suis inferioribus constitutis per tales differentias, sicut ens non minus praedicatur de inferioribus entibus, quam de differentijs eorum; quia in ratione entis non habent magis, & minus, sed in ratione quantitatis, & accidentis incompleti non sunt magis completa inferiora, seu ut melius loquar, non sunt minus incompleta, quam differentia per quas constituuntur, ac proinde non habent magis, & minus in esse quantitatis, & accidentis: ergo quantitas ut sic, & qualitas ut sic non minus directe praedicantur de suis inferioribus, quam de differentijs eorum: ergo quantitas, & qualitas ex suppositione quod dicitis transcendunt differentias suorum inferiorum, ac proinde non erunt genera respectu illorum: sed sunt vera genera: ergo ideo est, quia non transcendunt differentias ex eo quod detur aliquod praedicatum in quantitate, & qualitate, quod impediatur ut quantitas, & qualitas imbibantur in differentijs transcendant illas, constituent ipsas formalissime, ac proinde ratione illius de illis formalissime directe praedicantur: contra vero, quod non solum non impediatur, sed potius conducat ad hoc quod quantitas, & qualitas praedicantur de suis inferioribus constitutis per differentias, quia talia inferiora sunt similia in illo praedicato, (quo carent differentiae per quas constituuntur) quantitati, & qualitati ut sic, quod nullum aliud potest esse supposito, & casu negato, quod quantitas, & qualitas sint incompletae nisi habere esse minus incompletum, quam differentiae propriae, & differentiae inferiorum.

Tunc sic, accidens illud modale, quod abstrahitur a sex praedicamentis intrinsecis, quatenus sunt modi minus incompleti quam differentiae propriae, & accidens reale simpliciter, quod abstrahitur a quantitate, & qualitate, ita se habent, ut illud sit accidens modale minus incompletum, quam differentiae modorum, & hoc est accidens reale simpliciter minus incompletum, quam differentiae quantitatis, & qualitatis, & aequaliter, ac univocae praedicatur de illis, ac ratione illius minoris incompleti utrumque non transcendit differentias suorum inferiorum.

Ergo non obstant tali incomplemento, sine fundamento ficto ab adversariis erit utrumque vere genus respectu octo praedicamentorum, cum distributione accommodata, ita ut illud sit verum genus respectu sex, & hoc respectu duorum.

Ergo ex omnibus dictis in hac sessione, evidenter colligitur praedicamenta non esse ita primo diversa ut non conveniant, & contineantur sub
V v v 2 aliquo

aliquo vel aliquibus generibus illis superiori-
bus, quæ de illis directe, & formaliter prædi-
centur.

SECTIO VLTIMA.

Argumenta Adversaria solvuntur.

130 **A**D locum Aristotelis respondeo non esse contra nos, nunquam enim dixit Aristoteles prædicamenta esse ita summa genera ut alia superiora seipsis non haberent, sed potius, ut patet ex supradictis, concessit eis convenientiam in alijs superioribus generibus, solum enim asseruit Aristoteles capita prædicamentorum esse summa genera, unumquodque in suo ordine; ex quo non debet colligi negasse Philosophum habere alia sibi superiora genera, ut patet ex ipsis terminis, & idem respondeo ad locum Porphyrij, de cuius Auctoritate non multum curandum, quia in multis incidit errores circa res metaphysicas, nec mirum si quidem densissimis ignorantia tenebris involutus a fulgentissimo, & splendidissimo fidei Christianæ, & Catholicæ luminis splendore utpote iniquus, & miserrimus Apostata ad obscurissimam Ethnicorum noctem, & somnia chymærica miserandum immodum deviauit, & à veritatis tramite deflexit.

131 Ad secundum argumentum negamus, quod in nostra sententia non possit dari congruens aliqua ratio propter quam omnia prædicamenta in decem partiantur, & dividantur, nisi omnia membra sint summa genera; nam licet non sint talia, ac proinde habeant supra se alia summa genera, nihilominus recte assignata sunt decem quasi capita, quæ prædicamentorum nomine insigniuntur, sub quibus contineantur omnia entia particularia, & ad quæ illa miro ordine redigantur ut supra questione præcedenti latius diximus, quia illa divisio data est, ut res omnes ad certas classes, & sedes artificiosas reducantur, ut facilius, & clarius cum distinctione rerum naturas cognoscamus, distinguendo substantiam ab accidentibus, & accidentia inter se, ad quod non satis fuisset distinctio per duo vel tria membra minus per unum etiam si illa esset possibilis, & de facto detur, & ideo oportuit in accidentibus ea genera distinguere, quæ dicunt diversas habitudines ad substantiam, nihil curando de convenientia confusa in superiori aliquo genere.

132 Accedit quod apud Aristotelem ut probavimus in conclusione clare invenimus, aut omnia, aut aliqua prædicamenta habere supra se genera, neque in alijs locis unquam negavit diversa prædicamenta in aliquo genere convenire, nam in loco ad aliquibus citato ad huius rei fidem faciendam ex octavo metaph. text. ultimo, solum ait ens non poni in definitionibus primorum generum, & consequenter non esse genus, quod etiam nos libenter fatemur de ente ut sic sub illa universalissima acceptione sumpto, negamus tamen de ente completo intrinseco, quia ut supra probavimus est verum genus, neque Aristoteles de hoc negavit unquam rationem generis.

133 In libro autem 10, cap. 5, dicit ea, quæ differunt prædicamentis, differre quidem figura, & genere, tamen idem dixit de corruptibili, & incorruptibili, & nihilominus non propterea excluditur à corruptibili, & incorruptibili com-

mune genus logicum; ergo similiter in nostro casu. Neque ex hoc aliquam vim habet argumentum, contra divisiones decem prædicamentorum, quia talis divisio non est facta propter carentiam superioris generis, quia illius nulla datur: sed potius iniuncta est ad penetrandas rerum essentias, quæ melius, clarius, & evidentius sine aliqua confusione, & obscuritate cognoscuntur, quando ad præcipua capita, & principaliora, seu capitalia genera ad quæ cætera omnia facile redigi possunt, reducuntur, quam si ad unum, vel ad duo, aut solum tria ut iam dixi universalissima, ac summa rerum genera redigerentur, quia in tanta universalitate, & confusione tenebris offunderetur studentium mens sine dubitatione, ad quod denarius numerus à sanctis PP. & Doctoribus maxime, & iure optimo commendatur, quo divisio generum superiorum ac proinde rerum omnium creaturarum facile consumatur, ac pericitur.

Exemplis manifestis declaratur hoc, Deus qui 134 decem legis mandata Decalogi numero denario divisit, & quasi ad decem capita redegit, optime noverat ad duo posse reduci, eo modo quo reducuntur ab Ecclesia dum dicitur, hæc decem mandata reducuntur ad duo ad amorem Dei, & amorem proximorum, ratione cuius dixit Christus Dominus *Matthæi* 22. Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo, & in tota anima tua, & in tota mente tua, hoc est maximum, & primum mandatum; secundum autem simile est huic, Diliges proximum tuum sicut teipsum: in his duobus mandatis universa lex pendet, & propheta, quod etiam docuit *Lucæ* 20. 41. & nihilominus, ut celestis magister apte, clare, & cum distinctione doceret omnia præcepta legis, ad 10. capita reduxit itaque ad principaliora omnium, quo, & distinctioni, & claritati, ac Doctrinæ facilitati consuluit, ratione cuius in brevi numeri denari his finibus accommodati circulo cuncta conclusit quæ ad salutem omnium hominum pertinebant: ergo similiter licet possent prædicamenta ad unum summum genus vel ad duo, vel denique saltem ad tria reduci, nihilominus ut claritati, & perfectioni doctrinæ disciplinæque utilitati, ac facilitati consuleretur, omnes rerum naturas ad decem capita æquo iure redigendas curarunt Philosophi.

Item bene poterat Ecclesia sine dubio, omnes 135 articulos fidei ad unum articulum fidei ut sic solum reducere, cum certum sit omnes articulos fidei metaphysice convenire in tali ratione articuli ut sic, vel saltem poterat ad duos, ad articulum nimirum ut sic circa humanitatem, qui septem circa illam vel ad illam pertinentes comprehendit, & ad articulum ut sic circa divinitatem, qui sub se comprehendit alios septem de divinitate agentes, & nihilominus ad 14. reduxit tanquam ad principaliora capita, quo clarius distinctius, & facilius comprehensione illorum mirabilique doctrina fidelium mentes informaret: ergo similiter in nostro casu contingit. Præterea, nam qui prædicamenta invenientes voluerunt imprimis ostendere omnes modos reales afficiendi, & denominandi primam substantiam, neque enim de omni substantia agere voluerunt, sed solum de ea quæ est subiecta accidentibus, cæterum cum in rebus videretur varias res coniunctas in unum, nempe varia accidentia in vno individuo substantiali copulari, ut de ijs rebus apte disputarent omnia numero